

ΓΝΩΣΤΑ ΚΑΙ ΑΓΝΩΣΤΑ

Γράφει ο Αντώνης Αμπατζής → ampandonis@gmail.com



Η ΝΕΑ ΓΕΝΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ

Πώς μεγαλώνουν τα σημερινά παιδιά

Όπως να ανήκω στη τελευταία γενιά αγοριών όπου έζησε τα παιδικά της χρόνια στην αλάνα, την βρομιά, την αντιπαλότητα και το βουνό. Δεν υπήρχε μέρα που να μην επέστρεφα στο σπίτι βρόμικος και με γρατσουνιές σε όλο το σώμα μου. Ιδιαίτερα την καλοκαιρινή περίοδο, ξεκινούσαμε από το πρωί τις δραστηριότητες και τελειώναμε αργά το βράδυ, ακούραστοι και ανεξάντλητοι από ενέργεια. Παίζαμε ποδόσφαιρο, ποδήλατο, καλαθοσφαίριση, κρυφτό, κυνηγητό και κάναμε κάθε λογής παιδικές σκανταλιές και αταξίες. Αρπάζαμε φρούτα από τα δέντρα στις αυλές, επισκευάζαμε μόνοι μας τα ποδήλατά μας, φτιάχναμε ξίφη από σανίδες και δόρατα από χοντρά κλαδιά και παλεύαμε μεταξύ μας. Στο σχολείο υπήρχε αντιπαλότητα και ανταγωνισμός, μπορεί να είχε και νταήδες, αλλά μαθαίναμε να τους αντιμετωπίζουμε. Γενικά δεν ήμασταν τόσο ευαίσθητα παιδιά, ούτε παίρναμε βαριά ο,τι μας έκαναν, το ξεπερνούσαμε γρήγορα. Σήμερα θα μας χαρακτήριζαν αγροίκους και απολίτιστους.

Όμως παρά τις σκανταλιές και το θράσος που υπήρχε μεταξύ μας, διαπνεόμασταν από ένα σεβασμό και φρόνιμο ήθος, για να χρησιμοποιήσω λόγια του Κολοκοτρώνη περί φρονίμου ελευθερίας, προς τους μεγαλύτερους, τους δασκάλους, τα όργανα της τάξης και τους γονείς μας. Δεν θέλω να εξιδανικεύσω εκείνη την εποχή και τη γενιά μου, αλλά δεν μπορώ να πω ότι σήμερα είναι καλύτερα τα πράγματα.

Τα σημερινά αγόρια διακρίνονται για την μαλθακότητα και την πτοπάθειά τους. Γεννήματα υπερπροστατευτικών γονέων που έχουν αναθρέψει μία γενιά άβουλων ανθρώπων που δεν λερώθηκαν ποτέ, δεν χτύπησαν ποτέ, δεν τσακώθηκαν και γενικώς έπαψαν να ζουν πριν προλάβουν να γεράσουν. Μία ολόκληρη γενιά γαλουχημένη μονάχα με τις θηλυκές αρετές, όπως η φροντίδα, η ευαισθησία και η λεπτότητα, ενώ απέβαλε και στιγμάτισε τις ανδρικές αρετές, το θάρρος, την ακεραιότητα, την σκληραγωγία και την τιμή. Όλα αυτά για να γίνουν πιο πολιτισμένα και ευγενικά τα παιδιά. Παραδόξως έφερε τα ακριβώς



αντίθετα αποτελέσματα. Τα παιδιά έγινα πιο ακοινωνήτα, αφού δεν επιτρέπεται η έντονη αλληλεπίδραση για να μην έλθουν σε ρήξη, για να μην λερωθούν γιατί πλέον «έχουμε εκσυγχρονιστεί» με συνέπεια να γεμίσουν το κενό και την απουσία των εξωτερικών δράσεων με βιντεοπαιχνίδια και κάθε λογής δώρα που κατέστρεψαν τα παιδιά αποβλακωμένα και κακομαθημένα.

Χωρίς κανένα σεβασμό απέναντι στους γονείς, τους δασκάλους, την έννομη τάξη, τους μεγαλύτερους, αφού μεγάλωσαν με την νοοτροπία ότι δεν είναι καλό να τα τιμωρείς όταν αυθαδιάζουν, οι δάσκαλοι δεν μπορούν και δεν τολμούν να τα πειθαρχήσουν γιατί οι γονείς δεν θέλουν να πληγωθούν και να καταπιεστούν τα καμάρια τους, ενώ οι ίδιοι οι γονείς δεν τα τιμωρούν γιατί προτιμούν τον διάλογο. Σήμερα θεωρείται κατακριτέο να υποστηρίζεις ότι δεν είναι κακό να παίζει το παιδί με όπλα, να φτιάχνει ξίφος από κλαδί, να παίζει στο ύπαιθρο και να χτυπήσει, παρουσιάζεται ως λάθος να θεωρούμε ότι οφείλει να αντιδρά όταν προσβάλλεται και παρενοχλείται. Είναι επίσης απαράδεκτο να το τιμωρήσεις και αναχρονιστικό να το μεγαλώσεις με πειθαρχία. Δεν θα ξεχάσω την τραγελαφική δήλωση του Καναδού πρωθυπουργού που είχε πει «αν εξοντώσεις τους αντι-

πάλους σου, αυτοί νικούν». Σήμερα επιβραβεύονται τα θύματα, όχι οι αγωνιζόμενοι. Δεν χαίρουν σεβασμού οι θαρραλέοι που αντιμετώπισαν τους θύτες και τους δυνάστες τους. Αυτό είναι το πρότυπο που επιλέξαμε να δώσουμε στα παιδιά μας: αποδέξου τον ρόλο του θύματος και θα κερδίσεις. Η πτοπάθεια έχει ποτίσει τις δυτικές κοινωνίες και γαλουχούνται ολόκληρες γενιές άβουλων και μωδιασμένων ανθρώπων που έχουν ασπαστεί τον φεμινισμό και την κουλτούρα του θύματος.

Ο πυρήνας αυτού του προτύπου είναι η αφελής αντίληψη του προ-

οδευτικού ότι ο άνθρωπος είναι κατά βάση καλός. Η αλήθεια είναι ότι ο άνθρωπος δεν είναι φύσει καλός και ανιδιοτελής. Είναι κτητικός, άπληστος και ιδιοτελής. Ελάχιστοι θα θυσιάζαν το συμφέρον τους για να υπερασπιστούν το καλό και το δίκαιο. Γι' αυτό όσοι το κάνουν θεωρούνται ξεχωριστοί και αξιέπαινοι και τους αποδίδουμε φόρο τιμής. Αν οι περισσότεροι άνθρωποι έπρατταν το ίδιο, δηλαδή έθεταν το δίκαιο πάνω από το συμφέρον τους, τότε δεν θα θεωρείτο κάτι ξεχωριστό και αξιέπαινο, αφού θα το έκαναν οι περισσότεροι. Όμως αυτό δεν ισχύει. Είναι λοιπόν προτιμότερο να προτοιμάσουμε τα παιδιά μας για τον κόσμο όπως πραγματικά είναι και όχι όπως θα θέλαμε να είναι.

Προσωπικά προτιμώ την συνολική άσκηση των αρετών, τόσο την συντροφικότητα, την συμπόνοια, την ευγένεια και την καλοσύνη, όσο την ανδροπρέπεια, το θάρρος, τη μαχιμότητα και την σκληραγωγία. Να αφήσουμε τα παιδιά να λερωθούν, να χτυπήσουν, να τσακωθούν και μετά να τα βρουν. Αυτή είναι η ανθρώπινη κοινωνία, δεν χρειάζεται και δεν γίνεται να αγαπιόμαστε συνέχεια, ούτε πρέπει να δημιουργήσουμε μία γενιά λοβτομημένων και νεκροζώντανων ανθρώπων για να σταματήσουμε τις διαμάχες.



Πίνακας του Γκύζη σχετικά με την παιδική αθωότητα